

Prologas

1978-ieji

Ema visada atidžiau pažvelgdavo į kiekvieną laivą, kurio laivagalyje plevėsuodavo Kanados vėliava. Paskui perskaitydavo ant laivo šono užrašytą pavadinimą, ir tik tada jos širdis vėl imdavo plakti įprastu ritmu.

Kai pažvelgė šįkart, širdies ritmas kone dvigubai paspartėjo, jai ėmė linkti keliai. Pažvelgė dar kartą; šio pavadinimo ji niekada nepamirš. Stovėjo ir žiūrėjo, kaip du nedideli vilkikai tempia pro uosto vartus surūdijusį seną krovininį laivą į paskutinę jo stotelę, leisdami iš kaminų dūmus.

Ji apsisuko, bet patraukusi laivų laužyno pusėn nesiliovė svarsčiusi apie galimas pasekmes, po tokios daugybės metų mėginant išsiaiškinti tiesą. Žinoma, būtų daug protingiau grįžti į kabinetą, nei knaisiotis po praeitį... po tolimą praeitį.

Bet ji neapsigrėžė, o priėjusi laužyną patraukė tiesiai į vyriausiojo meistro kabinetą, tarsi eilinę darbo dieną dirbtų įprastus rytinius darbus. Įlipo į traukinio vagoną ir lengviau atsipūtė pamačiusi, kad Frenko nėra; rado tik mašinėlę spausdinančią sekretorę. Vos išvydusi pirmininkę ji atsistojo.

— Deja, ponia Klifton, pono Gibsono nėra. Gal man eiti jo paieškoti?

— Ne, nebūtina, — atsakė Ema.

Ji pažvelgė į didelį darbo grafiką ant sienos ir suprato, kad baisiausi būgštavimai pasitvirtino. Garlaivį „Klevo lapas“ ketinama išardyti dalimis, ir darbai turi prasidėti antradienį, po savaitės. Gerai nors tiek, kad ji turės laiko apsispręsti, ar trukdyti Harij, ar užsimerkti kaip Nelsonui. Bet jei Haris išsiaiškina, kad „Klevo lapas“ grįžo į laivų kapines, ir paklaus, ar ji apie tai žinojo, Ema nepajėgs jam sumeluoti.

— Neabejoju, kad ponas Gibsonas po kelių minučių grįš, ponia Klifton.

— Nesijaudinkite, man nesvarbu. Bet gal jo paprašytumėte pas mane užsukti, kai eis pro mano kabinetą?

— Ar galėčiau jam pasakyti, koku klausimu?

— Jis supras.

Traukiniui riedant į Trūrą Karina žvelgė pro langą, stebėdama pralekiančius priemiesčių peizažus. Bet jos mintys buvo kitur — ji mėgino susitaikyti su baronienės mirtimi.

Ji jau kelis mėnesius nesimatė su Sintija, o slaptoji žvalgybos tarnyba neketino keisti Karinos patarėjos. Ar jie ja nebesidomi? Sintija jau kuris laikas neprašė jos perduoti Pengeliui ko nors reikšminga, ir jų susitikimai arbatinėje vis retėjo.

Pengelis buvo užsiminęs, kad netrukus turėtų grįžti į Maskvą. Ji laukė nesulaukė. Karinai būdavo bloga apgaudinėti Džailzą, vienintelį kada nors mylėtą vyrą, ji jau pavargo nuo kelionių į Kornvalį ir apsimetinėjimo, neva važiuojanti aplankyti tėvo. Pengelis — ne jos tėvas, o patėvis. Jis jai nepatiko, ji juo pasinaudojo vienintelį kartą,

norėdama ištrūkti iš nekenčiamo režimo, kad galėtų būti su mylimu žmogumi. Su žmogumi, kuris buvo jos meilužis, vyras ir artimiausias bičiulis.

Karina negalėjo pakešti, kad jai užginta Džailzui atskleisti tikrąsias priežastis, kodėl ji taip dažnai lankosi Lordų rūmuose ir geria arbatą su baroniene. Dabar, kai Sintija mirė, jai neberekės gyventi meluojant. Bet ar sužinojęs tiesą Džailzas patikės, kad ji ištrūko iš Rytų Berlyno tironijos tik todėl, kad norėjo būti su juo? Gal ji per dažnai jam meluodavo?

Kai traukinys sustojo Trūre, ji meldė, jog tai būtų paskutinis jos apsilankymas.

— Frenkai, kiek metų dirbate šioje kompanijoje? — paklausė Ema.

— Beveik keturiasdešimt, poniam. Tarnavau jūsų tėvui, o prieš jį — jūsų seneliui.

— Vadinas, girdėjote „Klevo lapo“ istoriją?

— Tai nutiko dar prieš man pradėdant dirbti, poniam, bet statykloje ta istorija visiems žinoma, nors retai kas apie ją šneka.

— Frenkai, norėčiau paprašyti paslaugos. Gal galėtumėte suburti kokią nedidelę patikimų žmonių grupelę?

— Turiu du brolius ir pusbrolių, kurie niekur kitur nėra dirbę, tik Baringtono kompanijoje.

— Jiems reikės ateiti sekmadienį, kai statykla uždaryta. Sumokėsiu dvigubai grynaisiais, o po dvylikos mėnesių jie gaus tokio paties dydžio paskatinamąją premiją, bet tik tada, jei nieko neišgirsiu apie tą dieną jų atliktą darbą.

— Jūs labai dosni, poniam, — pakėlęs ranką prie kepurės snapelio, pasakė Frenkas.

— Kada jie galės pradėti?

— Kito sekmadienio popietę. Statykla bus uždaryta iki antra-dienio, nes pirmadienį — tarnautojų nedarbo diena.

— Ar dar nesupratote, jog nepaklausėte, ko jūsų prašysiu?

— Nė nereikia klausti, ponias. O jeigu rasime jūsų ieškomąjį dvi-gubame laivo dugne, kas tada?

— Prašau tik tiek, kad Arturo Kliftono palaikai būtų krikščio-niškai palaidoti.

— O jeigu nieko nerasime?

— Tada šią paslaptį mes visi penki nusinešime į kapus.

Karinos patėvis atidarė duris ir su ja pasisveikino neįprastai šil-tai šypsodamasis.

— Turiu jums gerų naujienų, — pasakė jai įėjus į namus, — bet dabar dar nesakysiu.

Ar gali būti, svarstė Karina, kad košmaras pagaliau baigsis? Tada ji pamatė ant virtuvės stalo padėtą *The Times* numerį ir atvers-tą nekrologų puslapį. Pažvelgė į pažįstamą baronienės Forbes-Vat-son nuotrauką svarstydamas, ar tai tik sutapimas, ar jis paliko atvers-tą žurnalą tam jai išprovokuoti.

Gerdami kavą jie šnekučiavosi apie nereikšmingus dalykus, bet Karina negalėjo nepastebėti prie durų stovinčių trijų lagaminų, by-lojančių apie kelionę. Ji vis tiek sulig kiekviena minute vis labiau nerimavo, nes Pengelis buvo per daug atsipūtęs ir bičiuliškas. Kaip ten sako seni kariuomenės vilkai? Neša kailį?..

— Dabar atėjo metas pasikalbėti apie rimtesnius reikalus, — pasakė jis, pridėdamas prie lūpų pirštą.

Jis išėjo į koridorių ir nuo kabyklos, įrengtos prie durų, nusika-bino storą lietaptį. Karina svarstė, ar nevertėtų sprukti, bet jei taip ir padarytų, — o jis nori jai pasakyti tik tiek, kad grįžta į Maskvą, — jos priedanga žlugtų. Pengelis jai padėjo apsivilkti paltą ir išsivedė į lauką.

Karina nustebo, kai Pengelis tvirtai suėmė ją už rankos ir kone nusitempė tuščia gatve. Paprastai vesdavosi už parankės, kad bet kuris nepažįstamas praeivis manytų tėvą ir dukrą išėjus pasivaikščioti, bet šiandien buvo kitaip. Ji pamanė: jeigu jie ką nors sutiks, net ir senąjį pulkininką, ji sustos su juo pasikalbėti; Karina žinojo, jog Pengelis nedrįs rizikuoti liudininko akivaizdoje, nes nenorės išsiduoti. Kaip ir visiems šnipams, jam atrodė, kad ir visi kiti aplinkui yra šnipai.

Pengelis ir toliau smagiai juokavo. Tai buvo taip neįprasta, kad Karina ėmė dar labiau nuogaštauti, atsargiai dairydamosi į visas puses, bet tokią pilką, atšiaurią dieną niekas nėjo pasivaikščioti. Kai jiedu pasiekė pamiškę, Pengelis kaip visada apsidairė tikrindamas, ar niekas neseka. Jeigu būtų sekę, jie būtų pasukę atgal ir ėję prie trobelės. Tik ne šiandien. Nors buvo tik ketvirta, jau temo, sulig kiekviena minute darėsi vis tamsiau. Jis dar tvirčiau suėmė jai ranką, ir jiedu išsuko iš kelio — atsidūrė takelyje, vedančiame į mišką. Jo balsas pasikeitė ir dabar kuo puikiausiai derėjo prie šalto vakaro oro.

— Žinau, Karina, apsidžiaugsi, — jis niekada nevadindavo jos Karina, — kad mane paaukštino ir aš greitai grįšiu į Maskvą.

— Sveikinu, drauge. Jūs to nusipelnėte.

Jis nepaleido jos rankos.

— Taigi susitinkame paskutinį kartą, — tęsė jis. Ar ji tikrai gali viltis, kad... — Bet maršalas Koševojus man patikėjo vieną užduot.

Pengelis kalbėjo be užuolankų, tarsi palikdamas jai laiko viską apmąstyti. Jiems einant vis gilyn į mišką, darėsi taip tamsu, kad Karina beveik nieko nematė per jardą. Tačiau Pengelis, rodėsi, kuo puikiausiai žinojo, kur einas, tarsi būtų surepetavęs kiekvieną žingsnį.

— Kontržvalgybos viršininkas, — ramiai kalbėjo jis, — galiausiai demaskavo mūsų gretose esantį išdaviką, asmenį, kuris daugelį metų išdavinėjo savo tėvynę. Ir mane pasirinko jį nubausti pelnyta bausme.

Galiausiai jis atgniaužė pirštus ir ją paleido. Pirma Karinai šovusi mintis — bėgti, bet jis buvo kruopščiai išrinkęs vietą. Jai už nugaros — medžių siena, dešinėje — nenaudojama alavo kasykla, iš kairės — siauras takelis, kurio tamsoje beveik nesimatė, o virš jos stūksojo Pengelis — ir neįtikimai ramus, ir baisiai susijaudinęs.

Iš lietaučio kišenės jis neskubėdamas išsitraukė pistoletą ir grėsmingai laikė jį nuleidęs. Nejau manė, kad ji puls bėgti, kad jai nušauti prireiks daugiau nei vienos kulkos? Karina liko stovėti kaip įkirsta.

— Tu išdavikė, — kalbėjo Pengelis, — ir trukdei mūsų vykdomai misijai labiau nei koks nors kitas agentas. Todėl turi mirti išdaviko mirtimi, — jis pažvelgė kasyklos pusėn. — Kai bus rastas tavo kūnas, jei apskritai kas nors jį ras, jau seniai būsiu Maskvoje.

Jis iš lėto kėlė pistoletą iki Karinos akių. Paskutinė jos mintis, perbėgusi prieš Pengeliui nuspaudžiant gaiduką, sukosi apie Džailžą. Miške nuaidėjo vienintelis šūvis; kai jos kūnas susmuko ant žemės, į dangų pakilo pulkas varnėnų.

Haris ir Ema Kliftonai

1978—1979

1

Šeštasis numeris nuspaudė gaiduką. Kulka išlėkė iš vamzdžio 212 mylių per valandą greičiu ir kliudė taikinį pora colių po kairiuoju raktikauliu, akimirksniu jį nužudydama.

Antra kulka įstrigo medyje, keli jardai nuo tos vietos, kur krito abu kūnai. Po kelių akimirkų penki Specialiosios oro tarnybos desantininkai jau lėkė atžalynu pro nebenaudojamą alavo kasyklą ir galiausiai apstojo du kūnus. Kaip puikiai treniruota Formulės-1 mechanikų komanda remonto punkte kiekvienas jų vykdė savo pareigas nesikalbėdami ir neklausinėdami.

Pirmasis numeris, už komandą atsakingas leitenantas, pakėlė Pengelio ginklą ir įdėjo į plastikinį maišelį, o Penktasis, gydytojas, atsiklaupė prie moters ir ieškojo pulso — silpnas, bet ji dar gyva. Turbūt nualpo išgirdusi pirmo šūvio garsą; štai kodėl prieš šaulių būrį išrikiuoti žmonės dažnai būna pririšami prie stulpų.

Antrasis ir Trečiasis, abu kapralai, švelniai pakėlė nepažįstamą moterį ir uždėję ant neštuvų nunešė į miško laukymę už kokių šimto jardų, kur laukė sraigtasparnis jau besisukančiomis mentėmis. Kai neštuvai buvo įkelti vidun, Penktasis numeris, gydytojas, taip pat įlipo ir įsitaisė prie pacientės. Vos tik jis užsisegė saugos diržą, orlaisvis pakilo. Jis vėl patikrino moters pulsą — jau kiek geresnis.

Žemėje Ketvirtasis, seržantas ir sunkiasvorių bokso čempionas, pakėlė antrą kūną ir persimetė per petį kaip bulvių maišą. Seržantas nurisnojo priešingon pusėn nei kolegos. Bet jis kuo puikiausiai žinojo, kur skuba.

Po akimirkos pasirodė antras sraigtasparnis ir ėmė sukti ratus, operacijos plotą nutvieskęs plačiu šviesos spinduliu. Antrasis ir Trečiasis mikliai grįžo atlikę nešikų darbą ir prisijungė prie Šeštojo, snaiperio, kuris išlipo iš medžio persimetęs per petį šautuvą; jie ėmė ieškoti dviejų kulų.

Pirma kulka buvo įsmigusi į žemę, už kelių jardų nuo tos vietos, kur krito Pengelis. Kulkos trajektoriją sekęs Šeštasis ją rado po kelių minučių. Nors visi komandos nariai buvo puikūs specialistai ir mikliai aptikdavo rikošeto žymes ar parako likučių, antros kulkos teko paieškoti ilgiau. Vienas iš kapralų, dalyvaujantis dar tik antroje misijoje, pakėlė ranką vos tą kulką pastebėjęs. Jis iškrapštė ją iš medžio peiliu ir padavė Pirmajam numeriui, kuris ėmė kulką į antrą plastikinį maišelį; suvenyras, papuošiantis valgyklą, niekada nemačiusią tokių svečių. Darbas atliktas.

Keturi vyrai nubėgo atgalios pro senąją alavo kasyklą link laukymės ir ten pasirodė tada, kai leidosi antrasis sraigtasparnis. Leitenantas palaukė, kol jo vyrai sulips, o tada ir pats atsisėdo šalia piloto ir prisisėgė saugos diržą. Orlaiviui pakilus, jis nuspaudė laikmatį.

— Devynios minutės keturiasdešimt trys sekundės. Pusėtinai, — sušuko jis, stengdamasis perrėkti besisukančių menčių gaudesį; jis buvo patikinęs vadą, kad operacija ne tik bus sėkminga, bet ir baigsis per dešimt minučių. Pažvelgė žemyn, į apačioje plytintį sklypą; telikę keli pėdsakai, kuriuos netrukus nuplaus lietus, o šiaip — nė ženklų, kad kas nors čia būtų nutikę. Jeigu kokie nors vietiniai gyventojai būtų pamatę skirtingomis kryptimis nuskridusius du sraigtasparnius, nė nebūtų jais susidomėję. Šiaip ar taip, Bodmino karališkasis oro laivynas įsikūręs vos už dvidešimties mylių; nuolatinės operacijos — dalis vietinių gyventojų kasdienybės.

Tačiau vienas vietinis gyventojas kuo puikiausiai žinojo, kas čia vyksta. Pulkininkas Hensonas paskambino į Karališkojo oro laivyno būstinę Bodmine vos po kelių akimirų, kai tik pamatė Pengelį išei-

nant iš namų, tvirtai už parankės vediną dukra. Jis paskambino numeriu, kuriuo ir buvo liepta skambinti, jeigu tik jam pasirodytų, kad jai gresia pavojus. Nors pulkininkas nė nenutuokė, kas į tą skambutį atsiliepė, jis pasakė vienintelį žodį: „Guboja.“ Tuo pokalbis ir baigėsi. Po keturiasdešimt aštuonių sekundžių pora sraigtasparnių jau buvo pakilę.

Vadas priėjo prie lango ir stebėjo, kaip dvi „Pumos“ praskrido pro jo kabinetą ir pasuko į pietus. Jis žingsniavo po kambarį, kas kelias sekundes dirščiodamas į laikrodį. Šis veiklus žmogus gimęs veikti, o ne stebėti, nors ir pats nenorom sutiko, kad sulaukęs trisdešimt devynerių esi per senas slaptoms operacijoms. *Tačiau tarnauja ir kiti, nors tik budėt ir laukt tepašaukti.*

Kai tos dešimt minučių galiausiai praslinko, jis grįžo prie lango, bet vienintelį debesis skrodžiantį besileidžiantį sraigtasparnį pastebėjo tik dar po trijų. Dar kelias sekundes palaukęs jis nusprendė galįs atleisti sukryžiuotus pirštus, nes po pirmo orlaivio pasirodęs antrasis būtų ženklas, kad operacija nepavyko. Iš Londono gauti nurodymai nė negalėjo būti aiškesni. Jeigu moteris negyva, jos palaikai turi būti nugabenti į Trūrą, į privatų ligoninės skyrių, kur trečioji komanda jau buvo gavusi atitinkamus nurodymus. Likusi gyva ji turėjo būti nuskraidinta į Londoną, kur ja pasirūpintų ketvirtoji komanda. Vadas nežinojo, kas jiems įsakyta, nenutuokė, kas toji moteris; ši informacija — ne jo rango pareigūnui.

Kai sraigtasparnis nusileido, vadas vis dar stovėjo nejudėdamas. Atsidarė durelės, ir iššoko dvilinkas leitenantas — lėktuvėlio sparnai vis dar sukosi. Kelis jardus pabėgėjęs jis atsitiesė ir pamatęs prie lango stovintį pulkininką iškėlė abu nykščius į viršų. Vadas atsiptė palengvėjusia širdimi, grįžo prie darbo stalo ir surinko bloknote užrašytą numerį. Tai antras, paskutinis, kartas, kai jis skambina Kabineto sekretoriui.

— Pulkininkas Dosas, sere.
— Labas vakaras, pulkininke, — pasisveikino seras Alanas.
— Operacija „Guboja“ sėkmingai baigta, sere. „Puma 1“ jau bažėje. „Puma 2“ pakeliui namo.

— Ačiū, — padėkojo seras Alanas ir padėjo ragelį.
Nevalia gaišti nė minutės. Bet kurią akimirką gali pasirodyti kitas interesantas. Tarsi seras Alanas būtų pranašas, durys atsilapojo, ir sekretorė pareiškė:

— Lordas Baringtonas.
— Džailzai, — pratarė seras Alanas kildamas nuo stalo ir spausdamas svečiui ranką. — Gal galėčiau pasiūlyti kavos ar arbatos?
— Ne, dėkoju, — atsakė Džailzas, kurį domino tik viena — išsiaiškinti, kodėl kabineto sekretoriui taip nedelsiant prireikė su juo susitikti.

— Atsiprašau, kad ištraukiau tave iš rūmų, — kalbėjo seras Alanas, bet norėčiau aptarti vieną privatų reikalą, susijusį su valstybės slaptąja tarnyba.

Džailzas nebuvo girdėjęs tokių žodžių nuo darbo kabinete laikų, bet jam nereikėjo priminti: kad ir ką jiedu su seru Alanu kalbėtų, šitai niekada nebus pakartota, nebent dialoge dalyvautų dar vienas valstybės slaptosios tarnybos pareigūnas.

Džailzas linktelėjo, ir seras Alanas pratarė:
— Pirmiausia pasakysiu, kad tavo žmona Karina nėra Pengelio dukra.

Išdaužiamas langas, ir po akimirkos šešetas jau viduje. Jie tiksliai nežinojo, ko ieško, bet pamatę nesuabejotų. Už antrą komandą, žinomą šiukšlių rinkėjų vardu, atsakingas majoras chronometro nesinešiojo, nes niekur neskubėjo. Jo vyrai buvo išmokyti neskubėti ir

užtikrinti, kad niekas neliktų nepastebėta. Jie niekada negalėdavo tikėtis antros progos.

Kitaip nei jų kolegos iš pirmosios komandos, šie vilkėjo šiltais treningais ir nešiojosi didelius juodus plastikinius šiukšliadėžių maišus. Tiesa, buvo viena išimtis — Ketvirtasis numeris, bet, kita vertus, jis — ne nuolatinis jų komandos narys. Buvo užtrauktos visos užuolaidos, uždegtos šviesos, prasidėjo krata. Vyrų skrupulingai, mikliai, metodiškai narstė po kaulėlių kiekvieną kambarį, nepalikdami vietos jokiai atsitiktinumui. Po dviejų valandų jau buvo prikrovę aštuonis plastikinius maišus. Jie nepaisė kūno, kurį pirmame kambaryje Ketvirtasis buvo paguldęs ant grindų, nors vienas iš jų vis dėlto apieškojo mirusiojo kišenes.

Galiausiai buvo patikrinti ir trys lagaminai, palikti koridoriuje prie durų, — tikras lobis. Lagaminų turinys teuzėmė vieną maišą, bet jame buvo daugiau informacijos, nei kitus septynis sudėjus kartu — dienoraščiai, pavardės, telefonų numeriai, adresai ir slapti segtuvai, kuriuos Pengelis, be jokių abejonių, ketino išsigabenti į Maskvą.

Paskui komanda dar valandą viską šukavo antrą kartą, jau menkai tesurasdami ką įdomaus; kita vertus, jie — profesionalai, išmokyti darbus nudirbti iškart. Kai komandos vadas įsitikino, kad daugiau jau nieko nuveikti negalima, šeši vyrai išėjo pro galines duris ir pasuko skirtingais, iš anksto kruopščiai parinktais keliais atgal į bazę; liko tik Ketvirtasis numeris. Beje, jis — ne šiukšlių rinkėjas, jis — naikintojas.

Kai seržantas išgirdo, kad galinės durys užsidarė, prisidegė cigaretę, kelis kartus užsitraukė ir numetė rusenančią nuorūką ant kilimo, šalia kūno. Ant blėstančių pelenų jis užlašino kelis lašelius iš žiebtuvėlio, ir po kelių akimirų pašokusios melsvos liepsnelės ėmė laižyti kilimą. Ugnis beregint išplis po visą medinę trobelę, bet turėjo pats tuo įsitikinti, todėl ir neišėjo, kol nepradėjo springti dūmais; galiausiai išskubėjo iš kambario ir patraukė galinių durų link. Išėjęs

iš trobelės jis atsigręžė ir patenkintas, kad ugnis jau nebevaldoma, ristele pasileido į bazę. Ugniagesiams skambinti nesirengė.

Visi dvylika vyrų į kareivines grįžo skirtingu metu ir vėl tapo viena komanda, kai tą vakarą susirinko valgykloje ketindami šio to išgerti. Pulkininkas pietavo kartu su jais.

Kabineto sekretorius stovėjo prie lango savo kabinete pirmame aukšte ir laukė, kol pamatys iš dešimtojo numerio išeinantį Džailzą Baringtoną, toliau traukiantį Dauningo gatve Vaitholo pusėn. Tada jis grįžo prie stalo, atsisėdo ir susimąstė apie kitą skambutį, apie tai, kiek informacijos jam derėtų atskleisti.

Kai suskambo telefonas, Haris Kliftonas buvo virtuvėje. Jis pakėlė ragelį ir išgirdęs žodžius „skambina iš dešimto numerio, prašome nepadėti ragelio“ pamanė, kad ministras pirmininkas norės kalbėtis su Ema. Haris neprisiminė, ar ji šiuo metu ligoninėje, ar vadovauja valdybos susirinkimui Baringtono kompanijoje.

— Labas rytas, pone Kliftonai, kalba Alanas Redmeinas. Ar jums nesutrukdžiau?

Haris vos susilaikė garsiai nenusijuokęs. Jam norėjosi atsakyti: „Taip, sere Alanai, sutrukdėte, aš virtuvėje, plikausi arbatą, niekaip neapsisprendžiu, ar įsimesti vieną gabaliuką cukraus, ar du, todėl gal galėtumėte paskambinti vėliau?“ Bet, užuot taip pasakęs, išjungė virdulį.

— Aišku, kad ne, sere Alanai, nesutrukdėte. Kuo galėčiau būti naudingas?

— Noriu, kad jūs pirmas sužinotumėte, jog Džonas Pengelis daugiau bėdų nebepridarys; iki šiol jums niekas nieko dar nesaikė, bet turėtumėte žinoti, kad jūsų būgštavimai dėl Karinos Brant buvo nepagrįsti, nors ir suprantami. Pengelis nebuvo jos tėvas, ir pastaruosius penkerius metus ji buvo viena iš patikimiausių mūsų

agentų. Dabar, kai Pengelis nebekelia jokių rūpesčių, ji bus laikinai suspenduota, o paskui jai ir visai neberekės grįžti į darbą.

Haris numanė, jog „nebekelia rūpesčių“ yra eufemizmas, reiškiantis Pengelio pašalinimą; jis norėjo pateikti kabineto sekretoriui keletą klausimų, tačiau susilaikė. Haris žinojo, kad žmogus, visko nesakantis net ministrui pirmininkui, vargu ar jam į tuos klausimus atsakys.

— Ačiū, sere Alanai. Ar man dar ką nors reikėtų žinoti?

— Taip, jūsų svainis jau žino tiesą apie savo žmoną, bet lordas Baringtonas nežino, kad jūs pirmas demaskavote Pengelį. Atvirai kalbant, norėčiau, kad taip ir nesužinotų.

— Bet ką man sakyti, jeigu jis kada nors sumanytų paklausti?

— Nereikia nieko sakyti. Šiaip ar taip, jis niekaip negalėtų įtarti, kad aptikote Pengelio pavardę lankydamasis rašytojų konferencijoje Maskvoje; aš, savaiame suprantama, nieko jam apie tai nepasakojau.

— Dėkoju, sere Alanai. Malonu, kad informavote.

— Nėra už ką dėkoti. Beje, pone Kliftonai, nuoširdžiai sveikinu. Jūs to nusipelnėte.

Išėjęs iš dešimtojo numerio Džailzas sparčiu žingsniu patraukė namo į Smito aikštę. Džiaugėsi, kad šiandien Markamui poilsio diena; atidaręs lauko duris jis iškart pakilo laiptais į miegamąjį. Džailzas uždegė naktinę lempą, užtraukė užuolaidas ir nutraukė lovos užtiesalą. Nors buvo šiek tiek po šeštos, Smito aikštėje jau degė žibintai.

Džailzui leidžiantis laiptais, suskambo durų skambutis. Jis nubėgo atidaryti ir ant slenksčio pamatė jaunuolį. Šiam už nugaros stovėjo niekaip nepaženklintas juodas furgonas atlapotomis galinėmis durelėmis. Vaikinas ištiesė ranką.

— Esu daktaras Videnas. Manau, jūs mūsų laukėte?

— Laukiau, — atsakė Džailzas, kai pro furgono galą išlipo du vyrai ir atsargiai iškėlė neštuvus. — Eikite paskui mane, — pasakė Džailzas ir nuvedė juos laiptais į viršų, į miegamąjį. Du sanitarai nukėlė sąmonę praradusią moterį nuo neštuvų ir paguldė į lovą. Džailzas užklojo žmoną, o sanitarai išėjo netarę nė žodelio.

Gydytojas patikrino jos pulsą.

— Daviau raminaujų, miegos dar porą valandų. Nubudusi gali pamanyti, jog sapnavo klaiškų košmarą, bet supratusi, kad yra pažįstamoje aplinkoje, greitai atsigaus ir kuo puikiausiai prisimins, kas nutiko. Ji norės išsiaiškinti, kiek apie visa tai žinote, taigi dar turite šiek tiek laiko apie viską pamąstyti.

— Jau pamąščiau, — atsakė Džailzas, o tada nulydėjo daktarą Videną laiptais ir atidarė lauko duris.

Abu vyriškiai antrą kartą paspaudė vienas kitam rankas, ir gydytojas sėdo į priekinę juodo furgono sėdynę nė karto neatsigręžęs. Nežinomas automobilis iš lėto nuriedėjo Smito aikšte, paskui pasuko dešiniën ir įsiliejo į nenutrūkstamą vakarinį automobilių srautą.

Kai furgono nebesimatė, Džailzas uždarė duris ir užlėkė laiptais. Atitraukęs kėdę, atsisėdo prie miegančios žmonos.

Turbūt Džailzas užsnūdo, nes staiga susivokė, jog Karina sėdi lovoje įbedusi į jį akis. Jis sumirksėjo, nusišypsojo ir ją apsikabino.

— Viskas baigta, mano meile. Dabar tu saugi, — pratarė.

— Maniau, jeigu kada sužinosi, niekada man neatleisi, — glausdamasi prie jo kalbėjo Karina.

— Nėra ko atleisti. Pamirškime praeitį ir galvokime apie ateitį.

— Bet man labai svarbu viską tau papasakoti, — pasakė Karina. — Daugiau nebus jokių paslapčių.

— Alanas Redmeinas man jau viską trumpai išdėstė, — atsakė Džailzas, norėdamas ją nuraminti.

— Bet išdėstė ne viską, — atsakė Karina atšlydama. — Net ir jis visko nežino, o aš negaliu toliau gyventi neišsklaidžiusi melo. — Džailzas sunerimęs žvelgė į ją. — Iš tikrųjų aš tavimi pasinaudojau, kad ištrūkčiau iš Vokietijos. Taip, tu man patikai, bet patekusi į Angliją ketinau pabėgti nuo jūsų abiejų — nuo tavęs ir nuo Pengelio — ir pradėti naują gyvenimą. Taip ir būčiau padariusi, jeigu nebūčiau tavęs pamilusi. — Džailzas paėmė ją už rankos. — Bet, norėdama tave išlaikyti, turėjau stengtis, kad Pengelis nesuabejotų, jog vis dar jam dirbu. Man į pagalbą atėjo Sintija Forbes-Vatson.

— Ir mane ji išgelbėjo, — atsakė Džailzas. — Tik aš tave pamilau po tos kartu praleistos nakties Berlyne. Ir aš nekaltas, kad tau prireikė kiek daugiau laiko suvokti, kokia tada buvai laiminga.

Karina prapliupo juoktis ir apsviję ją rankomis. Kai paleido Džailzą, jis pratarė:

— Eisiu ir užplikysiu tau puodelį arbatos.

Tikras anglas, tarė sau Karina.

2

— Kuriuo laiku mums paskirta apsilankyti pas Jos Didenybę? — paklausė Ema nusišypsojusi, nenorėdama parodyti, kaip didžiujasi savo vyru ir kaip labai laukia to susitikimo. To paties ji nepasakytų apie valdybos susirinkimą, kuriam teks vadovauti kitą savaitės dieną; susirinkimas niekaip nėjo jai iš galvos.

— Bet kada tarp dešimtos ir vienuoliktos, — atsakė Haris dirstelėjęs į kvietimą.

— Ar nepamiršai užsakyti automobilio?

— Užsaciau vakar po pietų. Ir iš pat ryto dar kartą patikrinau, ar užsakymas priimtas, — pridūrė suskambus durų skambučiu.